

Kallistar

hraje: Martin Kadlec

Kerolloth a Ellcimona spolu stáli na vrcholu Garoddské pahorkatiny a pozorovali zapadající slunce. Když slunce zapadlo, nastala klidná, jasná až nostalgická noc. Kerolloth zvažněl: „Měli bychom se vrátit do Ilathského hvozdu. V noci tu pro vás není příliš bezpečno.“

Těhotná Ellcimona se na něj mrzutě podívá a s povzdychem se zeptá: „Proč to už není jako dříve, proč nás lidé ze severu neustále nesmyslně pronásledují?!“

Kerolloth ji pohladí po vlasech a s vážnou tváří jí pošeptá: „Máš pravdu! Dlouho si hrajeme před lidmi na schovávanou. Ale nemůže tomu tak být na pořád! Bude se jich sem tlačit více a více, vykáčí staré hvozdy a začnou nás otevřeně štvát! A obávám se, že nejen nás kentaury... Už dlouho o tom přemýšlím. Musím za svým bratrem Gotharem, ale nejdříve tě doprovodím nazpátek do Ilathského hvozdu. Nemůžeme riskovat, že se vám něco stane. U elfů budete v bezpečí!“

Opustili Garoddskou pahorkatinu a pokračovali temným Garoddským lesem směrem k Ilathskému hvozdu, který od pradávna obývají Měsíční elfové. Byla velmi jasná, až nepříjemně klidná noc. Ellcimonino napětí se výrazně zvýšilo, když se Kerolloth zastavil a vydechl: „Něco se mi nezdá!“

S kamenným výrazem pozoruje kentaur okolní les. Ellcimonino napětí se proměnilo v nepříjemný strach. Kerolloth se opatrně blíží k hustému křoví vedle obrovského dubu s nachystaným kopím v ruce. Ellcimona špitne: „Co vidíš? Co tam je?“

Kerolloth se kvapně otočil a chystal se Ellcimoně něco říci, když se do jeho levé zadní nohy zabořil šíp. Ellcimona šokem zkameněla. Kerolloth se chystal směrem k Ellcimoně vykřiknout rychlý povel, ale prudká slova se proměnila jen v bolestné zaúpení, když mu další šíp proklál rameno.

„Ukaž se, ty lidská špíno!“ procedil mezi zuby Kerolloth. Šokovaná Ellcimona postřehla několik plížících se stínů v houštinách. Natáhla ruku směrem ke Kerollothovi a chtěla jej upozornit, ale předběhl ji hlasitý povel chraplavým hlasem: „Rychle chlapi, doražte tu bestii! Gorime, lano! Tu druhou chci živou!“

Kerolloth se chystal s vypětím všech sil po jednom z mužů hodit oštěp, ale šipka z těžké kuše, jenž nalezla své místo v jeho hrudi, ho o všechny síly rázem obrala a upustil oštěp... Šokovaná Ellcimona se co nejrychleji rozbíhá ke Kerollothovi, který se pomalu sesouvá k zemi.

„Utíkej! Utíkej, víš kam! Utíkej!“ okřikne ji hrubě Kerolloth.

„Ne!“ odsekne mu zoufale družka. Zastavila se před ním a snaží se ho podpírat. Vtom jeden z černých stínů zvolá: „Na ně chlapi! To lano sakra!“

Kerolloth se naposledy upřeně podívá Ellcimoně do očí a špitne: „No tak! Běž už! Pro našeho syna...“ a z posledních sil se vzchopí a s mocným řevem se rozbíhá proti černopláštíkům. Ti jej hbitě obklíčí a uzemní velkou sítí.

Kerolloth se neměl sílu již více vzpouzet. Uvězněn v sítí, dosekán a dobodán s posledními výdechy padl k zemi. V tomto okamžiku se v Ellcimoně zrodila ohromná síla. Zoufalství, bolest a smutek se náhle proměnily v ohromnou vnitřní bouři. Hbitě zvedla Kerollothův oštěp, kterým nečekaně proklála nejbližšího z útočníků. Další z nich chtěl varovat ostatní, ale Ellcimonina kopyta byla mnohem rychlejší. Řeka adrenalinu rozbouřené kentaurky doslova spláchla další dva z překvapených černopláštíků. Navzdory zraněním, která ji způsobili další z nich, se jí povedlo odrovnat dalšího a tím je donutit k ústupu. Ale ne na dlouho.

Kashgar, obrovská země na dálném jihu, kterou již nesčetně let, krom domorodých kmenů lidí, obývají kentauroi. Je to silný, svobodný a hrdý národ. Žijí volně v lesích, velkých jeskyních či v primitivní chatrčích na rozlehlých pláních i ve výše položených místech. Neuznávají žádné panovníky nebo krále, spoléhají se jen na svou sílu, své „Nejmocnější“ a moudrost svých „Nejstarších“. Jsou silně spjati s přírodou, kterou milují a ochraňují.

Jejich největším nepřítelem jsou lidé ze severských zemí, kteří už nějaký čas kolonizují Kashgar. Kentauroi se jim snaží vyhýbat. Ovšem většina zaslepených lidí kentaury považuje za demony. Bojí se jich a někteří je dokonce pronásledují a snaží se je vybít či lovit.

Zdá se, že kentauroi jsou nenáviděni a bez přátel, ale není tomu tak. Jejich přáteli jsou elfové, kteří se jim snaží před lidmi ochraňovat. Elfové žijí zejména ve starých hvozdech v jižní a také východní části Kashgaru. Kentauroi si elfů nesmírně váží nejen díky společnému vztahu k přírodě, ale také je považují za „posly bohů“.

Úvodní příběh Kerollotha a Ellcimony je příběhem Kallistarových rodičů, kteří byli přepadeni lidskými lovci. Zvuky boje naštěstí tehdy přitáhly z temnoty lesa kentaura Nagura, který byl poblíž. Zraněná a vyčerpaná Ellcimona, s krutou bolestí v srdci, sotva klečela nad mrtvým Kerollothem, zatímco Nagur uprchlíky dostihnul a pobil.

Pak se vrátil za Ellcimonou, která se utápěla více a více v trpké lázni žalu. Přemluvil ji, aby s ním odešla k blízké měsíční skále, kde sídlil. Vyčerpaná a žalem ztrápená Ellcimona ještě ten večer porodila syna. Během příštího dne však kentaurka podlehla vyčerpání a nepřijemnému chladu, jenž se jí rozléval po celém těle a zemřela.

Nagur ji pohřbil a jejího syna se ujal. Pojmenoval ho Kallistar, což znamená Osamělý. Nagur byl jeden s Nejstarších, a proto Kallistara hodně naučil. Když přišel čas, pověděl mu o smutném osudu jeho rodičů. Nagur mu také vyprávěl o velkých činech jeho otce Kerollotha, jenž se snažil vyhnat z Kashgaru lidské nájezdníky ze severu. Spolu s Gotharem, Kerollothovým bratrem, a se spoustou dalších druhů bojoval pak i Kallistar proti lidským nájezdníkům v několikaleté válce o Kashgar a osud kentaurů vůbec. Nakonec byli lidé nadobro odrazeni a vytlačeni daleko na okraj Kashgaru.

Bohužel neúprosná daň války sebou vzala Nagura. Kallistara se Nagurova smrt citelně dotkla, protože mu byl otcem přes 80 let. Poté, co Nagur zemřel, Kallistar odešel za elfy do Itilského hvozdu, kde se dozvěděl více o své matce Ellcimoně. Elfové mu pomohli odpavit staré bolestivé vzpomínky a zášť vůči lidem. Jeho dobrým přítelem se stal bard půlelf Failan, který v Itilském hvozdu žil. Ten mu díky svým bardským příběhům, díky svým zažitkům a taky ze své lidské půlky dokázal, že lidé nejsou jen mocichtiví, ignorantští či zlí, ale že mnozí jsou čestní, dobří a spravedliví. Že taktéž dokáží být nositeli lásky a těšit se i z malých krás či okamžiků života.

Kallistar, elfy zvaný Osamělý, se rozhodl vyhledávat dobrodružství za účelem neocenitelného poznání. Vydal se do země trpaslíků a později i do vzdálených zemí lidí. V Tarii, kam se přeplavil přes moře, se nějaký čas zdržoval. A v Ilava-nlarských lesích se seznámil s velmi výřečným hobitem Matulou Keckou. Pomohl mu zbavit se smečky vlků, které nejspíš přilákal věneček buřtů okolo Matulkova krku.

Matula se právě vracel z nějakou zprávou pro správce provincie Sirtama a měl malé zpoždění z důvodů, o kterých nechtěl mluvit. Kallistar mu nabídl svůj hřbet a pomohl Matulkovi dostat ke správci včas. Po cestě si hodně vyprávěli...

Těžko říci, zda byl pro obvykle málomluvného Kallistara výřečný hobit inspirací, ale taktéž mu poodkryl kus svého života. Snad pocítil, že mají něco společného. Že je něco, co je spojuje. Kallistar byl Osamělý a Matulka taktéž nebyl hobit klasického zrna...

